

Es van trobar al vestíbul de l'Hotel Dorchester, a Londres. Un era un xec dels Emirats Àrabs Units, i l'altre un intermediari del Liverpool. L'intermediari buscava un comprador per al club de la Premier; el xec cercava alguna cosa per regalar al seu germà.

Finalment, el tracte es tancarà en uns 200 milions de lliures esterlines, que no inclouen la construcció d'un nou estadi, estimada en uns 270 milions de dòlars. Però el FC Liverpool no és un regal qualsevol —com ara un bon abric de caixmir de la secció d'articles de luxe de Harrods. El FC Liverpool és un producte únic, el tipus de producte que només aconseguiria el millor postor.

Com ara l'empresari John Fredriksen, el qual, amb tots els seus negocis de construcció de vaixells, de plataformes petroleres i de piscifactories de salmó, s'ha convertit en l'home més ric de Noruega. També hi ha dues persones interessades a invertir els seus milions en el futbol anglès, com el xec àrab, però que prefereixen romandre en l'anonimat, de moment.

El ben cert és, però, que el club està a punt de canviar de mans. L'accionista majoritari, David Moores, vol renunciar a la major part del seu paquet d'acions.

La tria del millor postor no dependrà només de Moores, perquè el club ha contractat l'assessoria PricewaterhouseCoopers, de Liverpool, especialitzada en absorcions empresarials. La consultora haurà de revisar totes les ofertes i informar-ne el club.

Magnats d'Escandinàvia al Pròxim Orient. Quan el primer ministre tailandès Thaksin Shinawatra, que ara ja ha perdut el càrrec en un colp d'estat militar, es va oferir per comprar el club, ara fa dos anys, els propietaris del FC Liverpool ho van rebutjar, en part perquè aquest tracte hauria estat difícil de vendre a l'opinió pública anglesa.

El futbol anglès travessa una febre d'or, i els aventurers de la globalització fan mans i mànigues per ocupar el lloc dels executius. Són oligarques russos, magnats escandinaus i del Pròxim Orient, multimilionaris americans, polítics d'alta volada del sud-est asiàtic i directors d'empreses d'inversions que mouen milers de milions de dòlars.

La Premier League anglesa canvia de mans

La Premier League anglesa, la lliga amb més 'glamour' del món, canvia de mans. Inversors rics de Rússia, del Pròxim Orient, d'Amèrica i d'Escandinàvia hi injecten centenars de milions de dòlars. Però quins són els veritables motius que els mouen?

Tots segueixen els mateixos instints. Cap altra lliga de futbol no genera tants beneficis, ni té tant de *glamour* com la Premiership. Amb les seues estrelles i

amb els seus clubs, la lliga té una presència mundial i ven la mena de somnis que només podem trobar a Hollywood: dramàtiques històries d'herois i

El FC Liverpool s'ofereix al millor postor.

d'humiliats. De fet, els clubs de futbol van plens del tipus d'històries excitants i sexis que només trobaríem a les bones pel·lícules.

D'ençà del 1983, quan el Tottenham Hotspur va esdevenir el primer club europeu a oferir-se públicament, els clubs professionals anglesos han estat objecte d'especulació i de boges fantasies de generació de guanys. Però, al llarg de molts anys, els únics que compraven els paquets d'accions majoritaris eren les elits empresarials britàniques: propietaris de gossos de curses, hereus de fortunes, magnats de la construcció, empresaris teatrals i marxants de diamants. Alguns d'aquests originals inversors ja s'han venut les accions, amb uns guanys substanciosos. Fins i tot alguns dels més fidels inversors del futbol anglès, com ara l'empresari John Madejski, propietari de la nova estrella de la Premier, el FC Reading, i respectat mantenidor del museu

Victoria and Albert de Londres, veuen que arriba el final d'una era. "Més tard o més d'hora me n'hauré d'anar", diu Madejski. "En els propers deu o vint anys, els estrangers seran els amos de la major part dels clubs de la nostra lliga. Per què hauria de ser el Reading una excepció?"

Els nous propietaris inverteixen per fer diners i, fins i tot si no funcionen econòmicament, els clubs els serveixen de trofeu. "Abans disparaven contra els tigres de la selva índia", diu un industrial del sector, "ara cacen clubs de la Premier League".

Ara per ara, hi ha en marxa algunes adquisicions. Kia Joorabchian, un home de negocis iranià de 35 anys, lluita per controlar el West Ham United, un dels clubs històrics de l'est de Londres. Per tal que les negociacions no es trenquen, l'empresari de la indústria automobilística va garantir la contractació dels jugadors de la selecció argentina Carlos Tévez i Javier Mascherano, per un traspàs combinat d'uns 30 milions de lliures esterlines. Amb l'ajuda d'alguns inversors una mica tèrbols, Joorabchian havia aconseguit, dos anys abans, controlar el Corinthians de São Paulo, el club anterior dels jugadors argentins.

Especulació immobiliària amb el West Ham.

Encara no és gaire clar qui hi ha al darrere de l'aposta pel West Ham. La gent del negoci diuen que Joorabchian fa de missatger de l'oligarca rus Boris Berezovski, que viu exiliat a Londres. D'altres afirmen que ja hi ha un tracte amb el propietari del FC Chelsea, Roman Abramóvitx, que, segons diuen, vol tenir un segon club a la Premiership. Joorabchian ja ha desmentit aquest rumor.

Hi ha encara un altre comprador potencial, el poderós empresari israelià Eli Papouchado, de malnom "Papo", un home que, segons un dels socis, no sap ni diferenciar entre el West Ham i el West Bromwich i, de fet, no en sap ni un borrall, de futbol.

Papouchado admet que l'interès que el duu al West Ham es troba en un altre lloc de la balança. Segons sembla, especula amb el projecte que l'est de Londres, parts de la qual estan pràcticament abandonades avui dia, canviarà de fesomia arran dels Jocs Olímpics

del 2012. Això dispararia els preus del sòl a Green Street, que és on hi ha l'estadi del West Ham.

Aparentment, aquest tipus de plans són els que inspiren, també, els dirigents del Grup Belgravia, una empresa d'inversions de segona filera que va sorprendre el món del futbol en anunciar que tenia interès en el club anglès Newcastle United. La companyia, amb seu a Jersey, és molt poderosa econòmicament, però no havia tingut res a veure amb el món del futbol, fins ara.

Els inversors estrangers ja s'han fet amb el control de dos clubs més, al llarg dels darrers mesos. L'empresari americà Randy Lerner, que ja és amo del Cleveland Browns, un equip de futbol americà professional, va invertir 93 milions de dòlars en un paquet d'accions de l'Aston Villa. Un rus d'uns trenta anys també domina el FC Portsmouth: és Aleksandr Gaidamak, un empresari criat a França que va adquirir totes les accions del club per 70 milions de dòlars.

Com que molts dels tractes es fan d'amagat, hi ha poca gent que tinga informació completa del negoci. Dan Jones, director de l'Sports Business Group de Deloitte, una consultora de Manchester, n'és un.

"Molt per davant de la resta d'Europa".

"La Premiership —explica Jones, elegant i bon orador— ha fet un treball molt remarcable a l'hora de promocionar-se arreu del món, d'ençà del 1992. Ara el que esperem que arribe és un nou estadi de globalització en què els clubs anglesos van molt per davant dels de la resta d'Europa."

Jones i el seu grup fa quinze anys que analitzen les fortunes econòmiques de la lliga europea de futbol, i han publicat els resultats en informes anuals. El darrer número d'aquest *Annual Review of Football Finance* té 68 pàgines i costa gairebé 600 dòlars. Com a baròmetre de comercialització, és considerat una eina indispensable per a les empreses.

Des del punt de vista privilegiat de l'oficina de Jones al centre de Manchester, el futbol alemany sembla insignificant, en comparació amb l'anglès. De fet, la Premiership supera els alemanys en gairebé tots els indicadors. "Deixa'm que te'n done dos

Encara no és gaire clar qui hi ha al darrere de l'aposta pel West Ham.

exemples", diu, fent referència a la pàgina 15 de l'informe, que detalla els ingressos televisius de les quatre lligues europees de futbol més importants. "A partir de la propera temporada, els clubs anglesos cobraran 842 milions de dòlars en tarifes anuals de televisions de pagament, gairebé quatre vegades més que la Bundesliga alemanya. I quan la lliga anglesa ven els drets de les seues retransmissions televisives a l'estranger, per uns 250 milions de dòlars, multiplica per 12 el que la Bundesliga percep de Bwin, l'empresa que gestiona la venda dels drets d'emissió del futbol alemany.

Malgrat tot, l'expert en finances Jones, un seguidor reconegut del Manchester United, i els seus analistes, arriben a una conclusió extraordinària, en l'informe: "Malgrat que les inversions addicionals estrangeres són possibles, creiem que estan més motivades per les temptacions del *glamour* i del prestigi de l'esport que no per l'oportunitat d'aconseguir uns guanys."

La Premier League s'està convertint en un terreny propici per als multimilionaris que busquen notorietat? D'ençà que Roman Abramovix va començar a injectar grans sumes de diners al futbol (ja ha invertit més de 500 milions de dòlars en el Chelsea en tres anys), els polítics d'Anglaterra i d'arreu han expressat la seua preocupació perquè el poder del diner pugui fer malbé l'esport. Com pot sobreviure la competició, si un oligarca com Abramovix és capaç de fer desaparèixer

d'una tacada unes pèrdues de 204 milions de dòlars en una sola temporada, com si estiguera pagant una factura d'hotel?

I qui pot garantir que la Premier League no esdevindrà una màquina de fer diners, no només capaç de blanquejar diner negre, sinó fins i tot de netejar les qüestionables reputacions dels seus inversors principals?

Preocupacions pel blanqueig de diner. Ara per ara, el districte financer de Londres gairebé vessa de diners que busquen una oportunitat d'inversió. Des de les oficines de Mayfair, les empreses inversores manegen diàriament sumes de diner que ultrapassen el producte nacional brut de països com Camerun. Una de les raons més desconcertants que hi ha al darrere de l'atractiu londinenc actual com a centre d'inversions és que les lleis contra el blanqueig de capital als EUA es van fer més dures després dels atemptats de l'11-S.

Això ha aixecat algunes preocupacions polítiques. El ministre d'Esports britànic, Richard Caborn, va encetar una investigació a nivell europeu per millorar la transparència de les adquisicions dels clubs. Els resultats d'aquest informe de 165 pàgines són molt assenyats. Els investigadors van arribar a la conclusió que el futbol té el perill de caure en mans criminals i que la propietat dels clubs ha esdevingut una qüestió ben poc transparent. L'informe, presentat per l'exministre del Go-

vern portuguès José Luís Arnaut a final de maig, esmenta explícitament el blanqueig de diner. Arnaut, que va refusar dir noms, va recomanar d'elaborar una legislació a àmbit europeu que dificultaria els empresaris amb poca transparència comprar clubs de futbol.

Però els executius de la Premier League rebutgen aquestes propostes, perquè els semblen esforços inacceptables dels polítics, d'implicar-se en l'esport. Un dels elements clau que hi ha al darrere del seu èxit econòmic, discuteix Richard Scudamore, és que els clubs han obert les portes als mercats de capital (contràriament a la Bundesliga alemanya, en què els inversors només poden adquirir paquets minoritaris d'accions, i a diferència del sistema espanyol, on els principals clubs, com ara el Real Madrid i el Barcelona, són propietat dels socis).

El restaurant Zuma, al barri londinenc de Knightsbridge, és un dels centres de poder d'aquest nou món del futbol. Aquest lloc ha esdevingut un centre neuràlgic de tots aquells que s'estan fent d'or com a jugadors o inversors de la Premiership. Zuma s'omple cada nit de gom a gom, de rics i famosos que no parpellegen quan els demanen 200 lliures per un filet de tonyina marinat amb *wasabi*, *sashimi* d'algues o un bistec de *Wagyu*. Promotors, assessors i fins i tot intermediaris del Liverpool s'esplaien al Zuma, tot fent una copa mentre esperen aquella trucada importantíssima d'un banc nord-americà que els ajudarà a finançar l'adquisició d'un club.

L'Arsenal, el següent? Fredrik Ljungberg, un dels migcampistes més importants de la lliga anglesa, seu en una taula envoltat de dones que semblen extreures directament d'una revista de moda. Exjugador de la selecció sueca, Ljungberg representa la transformació del futbol anglès més que cap altre jugador, especialment d'ençà que va esdevenir un *sex simbol* internacional quan va posar per als anuncis d'uns calçotets de Calvin Klein.

El club de Ljungberg, l'Arsenal, és una altra de les perles de la lliga anglesa. L'Emirates Stadium, on el club va començar la temporada, té una capacitat de 60.000 persones i és considerat lloc de reunió dels moderns. El lloguer

de dues de les cadires de cuir roges a la zona de *vips* de l'estadi, el Diamond Club, just a sobre de la llotja del president, val unes 100.000 lliures cada tres anys. Tots els 168 seients de la zona estan ocupats fins l'estiu del 2009.

Els empresaris Danny Fiszman i David Dein han tingut gairebé la meitat de les accions de l'Arsenal durant molts anys. L'entrenador francès Arsène Wenger, que ja fa deu anys que és al club, considera que la continuïtat dels accionistes és essencial per a la marxa de l'equip. "Els propietaris representen els valors d'un club. El futbol anglès és molt especial per a mi. Els propietaris estableixen les normes, i els mànagers i els entrenadors en segueixen l'exemple."

Fiszman i Dein neguen que el club estiga en venda. Però l'Arsenal, junt amb el Chelsea i el Manchester United, és un dels tres grans clubs del futbol anglès, i està considerat el candidat més atractiu de la Premiership. Hi ha hagut rumors persistents, segons els quals, l'oligarca rus Oleg Deripaska, de 38 anys, amb una fortuna estimada d'uns 6.000 milions de dòlars, vol adquirir un paquet d'accions del club (un moviment que seria considerat una declaració de guerra contra Abramóvitx).

Una altra sacsejada en el mercat futbolístic va tenir lloc fa poc, quan unes 700 accions de l'Arsenal van canviar de mans en una setmana. Les accions, que es venen per unes 5.000 lliures cadascuna i que han més que triplicat el seu valor al llarg dels últims dos anys, normalment es comercien individualment. Encara no s'ha fet públic quin accionista les va vendre, però els fans de l'Arsenal sospiten de Landsdowne, una empresa amb seu a Londres, a la façana de la qual hi ha una inscripció tallada en pedra que diu: "Massa lleis, massa pocs exemples."

Ara fa tres anys, els inversors de Landsdowne van revelar la seua estratègia inversora quan van vendre una part de les accions del Manchester United a Malcolm Glazer. Després es va confirmar que el multimilionari americà preparava una opa hostil envers el club.

Michael Wulzinger
© *Der Spiegel* – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

Quan una ciutat té una universitat com la UB, es nota.

www.ub.edu

L'empremta de la Universitat de Barcelona es nota en els seus carrers, en els seus barris, en la seva gent, en la vida diària. Perquè ja fa més de 555 anys que la UB creix amb Barcelona i el seu entorn.

Capdavantera en docència, recerca i transferència de coneixement a la societat, amb 4.500 docents-investigadors i més de 600 projectes de recerca. 20 centres on podràs gaudir d'una oferta formativa àmplia, de qualitat i amb vocació europea: de grau i postgrau, màster i doctorat. Perquè sigui quin sigui el teu interès, trobis el que busques.

LA UNIVERSITAT. UNA CIUTAT. UN PAÍS.

